

[Ib Thyregod.]

er for ringe samarbejde mellem de forskellige sociale institutioner, og at der også her vil kunne gøres en betydelig indsats gennem rationalisering, hvilket selvfølgelig også omvendt vil kunne skabe muligheder for bedre sociale ydelser.

Bemyndigelseslovgivning har vi ofte vendt os mod. Det er klart, at kommer der en lovgivning, som giver alt for generelle bemyndigelser, således som vi kender det fra en række love, så overlader man for meget til ministeren, til administrationen, og får ikke den kontrol, som folketinget må føre på det pågældende område.

Det, som vi i virkeligheden her må sigte på, er, at man naturligvis gennemfører nogle af de ting, som økonomiministeren har peget på i sin redegørelse, men at vi endvidere sikrer, at folketinget kommer aktivt med i dette arbejde på et tidligere tidspunkt. Jeg mener, at der er en række problemer, som skal tages op, på samme måde som man nu har gjort det f. eks. inden for byggeriet i lighed med den undersøgelse, der blev foretaget vedrørende Burmeister & Wain. Jeg mener, det er vigtigt, at netop folketinget kommer med på så tidligt et tidspunkt som muligt, og derfor ser jeg gerne, at denne folketingsdebat munder ud i, at der nedsættes et folketingsudvalg til at modtage oplysninger fra ministeren og til at gennemgå disse spørgsmål for at se på, hvad der videre kan ske med henblik på en øget rationalisering inden for statens administration.

Ømann: Jeg kunne forestille mig, at de statsansatte vil følge denne debat med nogen skepsis; hvad kan folketingsmænd dog vide om, hvad netop deres institution eller styrelse har for problemer? Særlig i de styrelser, der tidligere har været udsat for udefra kommende rationaliseringsbestræbelser, vil man være skeptisk, fordi disse jo ofte er løbet ud i sandet.

Denne skepsis kan måske også hidrøre fra, at der blandt de forespørgende er

partier, der ikke har keret sig meget om statsadministrationens ve og vel, bortset fra at de stadig har hævdet, at der er for megen administration og for mange ansatte.

Man kan let få det indtryk — også når man ser på tidspunktet for denne debat, for hvorfor kunne man egentlig ikke have afventet den næste beretning fra administrationsrådet? Det ville dog have givet et bedre grundlag — man kan let få det indtryk, at baggrunden for forespørgslen er en opfattelse af rationalisering som noget, der umiddelbart kan føre til besparelser, således at folk kan slippe for anselige beløb i skatter.

Hr. Poul Schlüter var fremme med det, idet han anførte, at antallet af ansatte jo var steget. Det er dog vist at stikke befolkningen blå i øjnene at lade skinne igennem, at der ligger nettobesparelser lige om hjørnet.

Sagen er den enkle, at vort administrationsapparat, hvis opbygning stammer fra enevældens dage, gennem en lang årrække er blevet udsultet og forsømt i forhold til de opgaver, som udviklingen og for den sags skyld også et enigt folketing har lagt over på administrationen. Det er urigtigt at påstå, at der ingenting er sket i de forløbne år, og at der ingenting sker for at råde bod på dette, men det ændrer ikke hovedbilledet. Opgaverne er vokset ikke bare i omfang, men også i sværhedsgrad og i indbyrdes afhængighed. Og denne udvikling er sket i en periode, hvor den drevne lønpolitik ikke ligefrem har befordret rekrutteringen af dygtigt personel. Det kan sådan set undre, at der findes så mange dygtige embedsmænd i staten, som der vitterligt gør.

Hvad hjælpemidler angår, er staten altid kommet sidst — Bo Bojesens interiører er jo ingen underdrivelse. Og at kontorerne selv inden for samme styrelse er spredt over byen, så folk skal springe fra Herodes til Pilatus, når de har en sag, de skal have afgjort, er jo et faktum.

Enhver rationalisering starter derfor med